

Daniels bok – nummer hundre og tjueén

Å åpne de siste dagers tegn: å forstå Kristi henvisninger til vårens spirende trær

Jeff Pippenger
2024-03-07

Kristus pekte sitt folk hen til vårens knoppende trær, for at de skulle forstå «tegnene» og betydningen av «tegnene» i de siste dager.

«Kristus hadde pålagt sitt folk å våke etter tegnene på hans gjenkomst og fryde seg når de fikk se tegnene på sin kommende konge. 'Når disse ting begynner å skje,' sa han, 'da rett dere opp og løft hodene, for deres forløsning stunder til.' Han pekte sine etterfølgere på vårens spirende trær og sa: 'Når de nå springer ut, ser dere og skjønner av dere selv at sommeren allerede er nær. Slik skal også dere, når dere ser disse ting skje, vite at Guds rike er nær.' Luk 21,28.30.31.» The Great Controversy, 308.

«Tegnene» på de siste dager ble forbilledliggjort ved de «tegn» som varslet og innledet den første engels bevegelse. Disse «tegn» omfattet himmelens rystelse, men Joel fastslår at «tegnene» på de siste dager, de dager da Israels misgjerning skal bli søkt etter og ikke bli funnet, da Guds hellige berg er hellig til evig tid, for ingen fremmede mer skal dra gjennom det, himmelens makters rystelse, også vil omfatte jordens makters rystelse. Søster White påviser skillet mellom himmelens makters rystelse og jordens makters rystelse.

«Den 16. desember 1848 gav Herren meg et syn av rystelsen av himlenes krefter. Jeg så at når Herren sa «himmel» da Han gav de tegn som er nedtegnet hos Matteus, Markus og Lukas, mente Han himmelen, og når Han sa «jord» mente Han jorden. Himmelenes krefter er solen, månen og stjernene. De råder i himlene. Jordens krefter er dem som råder på jorden. Himmelenes krefter skal rystes ved Guds røst. Da skal solen, månen og stjernene bli flyttet ut av sine steder. De skal ikke forgå, men bli rystet ved Guds røst.

«Mørke, tunge skyer steg opp og støtte sammen mot hverandre. Atmosfæren delte seg og rullet tilbake; deretter kunne vi se opp gjennom det åpne rommet i Orion, hvorfra Guds røst kom. Den hellige stad skal komme ned gjennom dette åpne rommet. Jeg så at jordens makter nå blir rystet, og at begivenhetene kommer i rekkefølge. Krig og rykter om krig, sverd, hungersnød og pest er det første som ryster jordens makter; deretter skal Guds røst ryste solen, månen og stjernene, og også denne jord. Jeg så at rystelsen av maktene i Europa ikke er, slik noen lærer, rystelsen av himmelens makter, men det er rystelsen av de vrede nasjonene.» Early Writings, 41.

Rystelsen av himlene i Matteus, Markus og Lukas representerer rystelsen av de makter som hersker over himlene, slik disse fremstilles ved solen, månen og stjernene. Alle disse himmelske maktene ble rystet og frembrakte «tegnene» som innledet og kunngjorde den første engels bevegelse. Disse himmelske maktene skal igjen bli rystet under den tredje engels bevegelse. Men i den tredje engels bevegelse skal også jordens makter bli rystet. Jordens makter er de makter som

hersker over jorden. Den 11. september 2001 var det jordens makter, ikke himmelens, som ble rystet.

«Hvordan oppstod ryktet om at jeg har erklært at New York skal skylles bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygningene som reiste seg der, etasje på etasje: 'Hvilke fryktelige scener vil ikke finne sted når Herren reiser seg for å ryste jorden med voldsom kraft! Da skal ordene i Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt.' Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke fått noe særlig lys med hensyn til det som skal komme over New York, bortsett fra at jeg vet at de store bygningene der en dag vil bli kastet ned ved vendingen og omveltningen av Guds makt. Av det lyset som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, ett berøring av hans veldige makt, og disse massive byggverkene vil falle. Scener vil finne sted, hvis fryktelighet vi ikke kan forestille oss.» Review and Herald, 5. juli 1906.

I millerittenes historie var ett av de tegnene som Lukas nedtegnet, «folkenes fortvilelse». Folkene representerer de maktene som hersker over jorden, og den 11. september 2001 ble hver nasjon på jorden rystet idet det tredje Ve kom inn i den profetiske historie. Denne jordiske rystelsen var fremstilt i Lukas tjueen, men ikke ved det bibelske uttrykket om rystelsen av jordens makter. Den var fremstilt ved uttrykket «folkenes fortvilelse», slik det ble påført verdens nasjoner da de store bygningene i New York ble lagt i ruiner. «Folkenes fortvilelse» hos Lukas er rystelsen av jordens makter, og det ble oppfylt i millerittenes historie.

«Jeg så at jordens makter nå blir rystet, og at begivenhetene kommer i rekkefølge. Krig og rykter om krig, sverd, hungersnød og pest er det første som ryster jordens makter; deretter vil Guds røst ryste solen, månen og stjernene, og også denne jorden. Jeg så at rystelsen av maktene i Europa ikke er, slik noen lærer, himmelens makters rystelse, men de vredesfylte nasjoners rystelse.» Early Writings, 41.

«Rystelsen av de vrede folkenes makter» er rystelsen av «jordens makter», slik dette ble illustrert i adventismens tidlige historie ved rystelsen av «maktene i Europa». Uriah Smith identifiserte hva som rystet maktene i Europa i 1838.

«Slik som den profetiske perioden for denne [6.] basun tok til ved den frivillige overgivelsen av makten i tyrkernes hender fra den kristne keiseren i Østen, slik kan vi med rette slutte at dens avslutning ville bli kjennetegnet ved den frivillige overgivelsen av den makten fra den tyrkiske sultan tilbake igjen i de kristnes hender. I 1838 ble Tyrkia innviklet i krig med Egypt. Egypterne så ut til å ville styrte den tyrkiske makten. For å forhindre dette grep Europas fire stormakter, England, Russland, Østerrike og Preussen, inn for å opprettholde den tyrkiske regjeringen. Tyrkia godtok deres inngripen. Det ble holdt en konferanse i London, hvor et ultimatum ble utarbeidet for å bli fremlagt for Mehemet Ali, Egypts pasja. Det er tydelig at når dette ultimatum ble lagt i Mehemets hender, ville skjebnen til det osmanske riket i realiteten være lagt i de kristne makters hender i Europa. Dette ultimatum ble overlevert til Mehemet den 11. august 1840! og nettopp den dagen rettet sultanen en note til ambassadørene for de fire maktene, hvor han spurte hva som skulle gjøres dersom Mehemet nektet å rette seg etter de vilkår de hadde foreslått. Svaret lød at han ikke behøvde å uroe seg over noe tilfelle som måtte

oppstå; for de hadde truffet forholdsregler for det. Den profetiske perioden endte, og nettopp den dagen gikk kontrollen over de muhammedanske anliggender over i de kristnes hender, slik kontrollen over de kristne anliggender hadde gått over i muhammedanernes hender 391 år og 15 dager tidligere. Slik endte det andre ve, og den sjette basun opphørte å lyde.» Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

Islam fra det annet ve hadde passert høydepunktet for sin makt, som ifølge Guds ord skulle vare i tre hundre og nittien år og femten dager. Likevel forsøkte Egypt i 1830-årene å gjenopprette et kalifat i Egypt med det formål å videreføre den annen store jihad i muslimsk historie. Muligheten for mer islamsk krigføring fikk de europeiske maktene til å skjelve av frykt. I flere tiår ble krisen knyttet til at islam igjen kunne tenne sin krigføring, av historiens forfattere og datidens reportere omtalt som «det østlige spørsmål». Krigføringen fra Østens barn var gjennom århundrer blitt ført mot Europas nasjoner, som avledet sin religion fra den romerske kirke. I 1838 representerte «folkeslagenes fortvilelse», som Kristus omtalte, rystelsen blant de vrede nasjoner som ble frembrakt ved den krigføring som islam førte mot det tidligere Romerriket.

«Ved [å løse] de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat, forstår jeg at Gud nå var i ferd med å tillate de fire hovednasjonene som det osmanske riket besto av, hvilke forgjeves hadde forsøkt å underkue det østlige riket i Konstantinopel, og bare gjort liten fremgang i erobringen av Europa, nå å innta Konstantinopel og å overrenne og underkue en tredjedel av Europa, hvilket faktisk fant sted omkring midten av det femtende århundre.» Works of William Miller, Volume 2, 121.

Folkenes nød i beretningen hos Lukas var «med rådløshet; havet og bølgene bruste», og med menneskers «hjerter som svikter dem av frykt og i forventning om de ting som skal komme over jorden». Forviklingene i Østspørsmålet fortsatte å opprøre jordens makter helt inn i det tjuende århundre, og symbolet på denne nøden var at «menneskers hjerter sviktet dem av frykt» og at «havet og bølgene bruste».

«Denne beseglingen av Guds tjenere er den samme som ble vist Esekiel i syn. Johannes hadde også vært et vitne til denne høyst rystende åpenbaring. Han så havet og bølgene bruse, og mennesker som forgikk av frykt. Han så jorden beveges, og fjellene bli kastet midt i havet (noe som bokstavelig talt finner sted), dets vann bruse og skumme, og fjellene skjelve ved dets opprørhet. Han ble vist plager, pest, hungersnød og død som utførte sitt fryktelige oppdrag.» Testimonies to Ministers, 445.

Da Johannes fikk se beseglingen av de hundre og førtifire tusen, så han folkeslagenes nød, fremstilt ved hav og bølger som bruser, og menneskers hjerter som svikter av frykt, og det var den samme beseglingen som Esekiel fikk se i kapittel ni. Esekiel fikk se de indre elementene i beseglingen, og Johannes fikk se de ytre elementene som er forbundet med beseglingen. Johannes så at folkeslagenes harme er knyttet til beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og folkeslagenes harme er også Lukas' nød blant folkene, som historisk er identifisert som Østspørsmålet. Johannes fikk se at islam i det tredje ve er det ytre tegnet på beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Nåtiden er en tid av overveldende interesse for alle levende. Herskere og statsmenn, menn som innehar stillinger med tillit og myndighet, tenkende menn og kvinner av alle samfunnslag, har sin oppmerksomhet rettet mot de begivenheter som finner sted omkring oss. De iakttar de spente, urolige forhold som råder mellom nasjonene. De ser den intensitet som er i ferd med å gripe om seg i alle jordiske forhold, og de erkjenner at noe stort og avgjørende er i ferd med å skje—at verden står på terskelen til en overveldende krise.

«Engler holder nå stridens vinder tilbake, for at de ikke skal blåse før verden er blitt advart om sin kommende undergang; men en storm samler seg, rede til å bryte løs over jorden; og når Gud befaler sine engler å slippe vindene løs, vil det bli et stridens opptrinn som ingen penn kan skildre.

«Bibelen, og Bibelen alene, gir en riktig forståelse av disse ting. Her åpenbares de store avsluttende scener i vår verdens historie, begivenheter som allerede kaster sine skygger foran seg, og hvis tilnærmelses lyd får jorden til å skjelve og menneskenes hjerter til å svikte av frykt.» Education, 179, 180.

I Lukas kapittel tjueén identifiserte Jesus de «tegn» som innledet millerittbevegelsen, og alle disse «tegnene» ble, ifølge Søster White, oppfylt. Jordskjelvet i Lisboa, den mørke dag, stjernenes fall og folkenes fortvilelse, som representerte rystelsen av jordens makter, og som ble oppfylt ved islam gjennom den frykt som ble frembrakt av Østerspørsmålet, er alle oppfylt.

Millerittbevegelsens «tegn» omfatter også Menneskesønnen som kommer med en sky, hvilket ble oppfylt i den rette rekkefølge som «tegnene» ble gitt av Kristus; for etter at folkenes fortvilelse endte med begrensningen av det osmanske overherredømme i 1840, kom Kristus til Det Aller Helligste den 22. oktober 1844, og da Han kom, kom Han med skyer.

«‘Og se, med himmelens skyer kom en som var lik Menneskesønnen, og Han kom fram til Den gamle av dager, og de førte Ham fram for Ham. Og det ble gitt Ham herredømme og ære og rike, så alle folk, nasjoner og tungemål skulle tjene Ham; Hans herredømme er et evig herredømme, som ikke skal forgå.’ Daniel 7:13, 14. Kristi komme, slik det her er beskrevet, er ikke Hans annet komme til jorden. Han kommer til Den gamle av dager i himmelen for å motta herredømme og ære og et rike, som skal gis Ham ved avslutningen av Hans gjerning som mellommann. Det er dette komme, og ikke Hans annet komme til jorden, som i profetien ble forutsagt å finne sted ved utløpet av de 2300 dagene i 1844. Ledsaget av himmelske engler går vår store yppersteprest inn i det aller helligste og trer der fram for Guds åsyn for å utføre de siste handlingene i sin tjeneste til gagn for mennesket – å fullbyrde den undersøkende doms gjerning og å gjøre soning for alle som blir funnet berettiget til dens goder.» The Great Controversy, 479.

«Tegnene» knyttet til millerittenes historie var et forbilde på «tegnene» knyttet til de hundre og førtifiretusens historie. Da Kristus gav det andre vitnet til den historiske fremstillingen gjennom lignelsen, pekte Han sine disipler hen til «vårens knoppende trær». Han fortalte dem at når trærne begynner å skyte knopper, vet dere at dere er nær verdens ende, og at den slekt som er vitne til vårens knoppende trær, skal leve til å se himmelen og jorden forgå i ilden ved Hans annet komme.

Når de nå skyter skudd, ser dere og vet av dere selv at sommeren nå er nær. Slik skal også dere, når dere ser disse ting skje, vite at Guds rike er nær. Sannelig sier jeg dere: Denne slekt skal ikke forgå før alt er skjedd. Himmelen og jorden skal forgå, men mine ord skal aldri forgå. Lukas 21:30–33.

Spørsmålet blir da: «Når begynte trærne å skyte skudd?» Den sene regnbygen begynte å falle den 11. september 2001, som ifølge Jesaja er «dagen» for Guds «harde vind på østavindens dag».

Med måtehold, når den skyter frem, går du i rette med den; han holder sin sterke vind tilbake på østavindens dag. Derfor skal Jakobs misgjerning bli sonet, og dette er all frukten av at hans synd blir tatt bort: når han gjør alle altersteinene lik kalksteiner som blir knust i stykker, da skal Astarte-lundene og solstøttene ikke bli stående. Men den befestede byen skal bli øde, og boligen forlatt og etterlatt som en ørken; der skal kalven beite, og der skal den legge seg ned og fortære dens grener. Når dens kvister er visnet, skal de brytes av; kvinnene kommer og setter ild på dem. For det er et folk uten forstand; derfor skal han som gjorde dem, ikke forbarme seg over dem, og han som formet dem, skal ikke vise dem nåde. Og det skal skje på den dag at Herren skal treske ut fra elvens løp til Egypts bekk, og dere skal bli sanket sammen én for én, Israels barn. Og det skal skje på den dag at det store hornet skal lyde, og de skal komme, de som holdt på å gå fortapt i Assurs land, og de fordrevne i Egypts land, og de skal tilbe Herren på det hellige berg i Jerusalem. Jesaja 27:8–13.

Det sene regn begynte å dryppe (målt) den 11. september 2001, og striden om budskapet om det sene regn og det falske budskapet om fred og sikkerhet begynte. Historien om denne striden er der Jakobs misgjerning blir tatt bort (utrenset, det vil si sonet for). Historien om striden, som er Habakkuks strid, er perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som avsluttes med at den laodikeiske syvendedagsadventist blir spydd ut av Herrens munn, for den skal, som «den befestede by», ligge øde, for den var blitt byen til et folk uten forstand, som ikke finner miskunn eller velvilje. På den tid skal «den andre røst» i Åpenbaringen attente støte i en stor basun, som er den sjuende basun og det tredje ve, og Guds andre hjord skal komme og tilbe i «Jerusalem», som da vil ha blitt den seirende kirkes bevegelse.

11. september 2001 identifiserer at den siste generasjonen i jordens historie er kommet, og bare de som gjenkjenner vårens spirende trær, vil motta regnet som får trærne til å spire. Bare de som gjenkjenner at islam i det tredje ve er det som markerer ankomsten av det sene regn og beseglingen av de hundre og førtifire tusen, vil være blant den gruppen.

«Bare de som lever opp til det lyset de har, vil motta større lys. Dersom vi ikke daglig går framover i å virkeliggjøre de aktive kristne dydene, skal vi ikke gjenkjenne Den Hellige Ånds tilkjennegevelser i sildigregnet. Det kan hende at det faller på hjerter rundt omkring oss, men vi skal ikke skjelve eller motta det.» Testimonies to Ministers, 507.

«Vi må ikke vente på senregnet. Det kommer over alle som vil erkjenne og tilegne seg den dugg og de nådens regnskurer som faller over oss. Når vi samler opp lysglimtene, når vi verdsetter Guds visse miskunnsjerninger, han som gjerne ser at vi stoler på ham, da skal hvert løfte bli oppfylt. 'For liksom jorden lar sin spire komme fram, og liksom hagen får det som er sådd i den, til å vokse opp, således skal Herren Gud la rettferdighet og lovsang spire fram for

alle folkeslag' (Jesaja 61,11). Hele jorden skal fylles med Guds herlighet.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Vi vil fortsette studiet i den neste artikkelen.

«Dersom ikke de som kan hjelpe i——, blir vekket til erkjennelse av sin plikt, vil de ikke gjenkjenne Guds verk når den tredje engels høye rop høres. Når lyset går ut for å opplyse jorden, vil de, i stedet for å komme Herren til hjelp, ønske å binde opp Hans verk slik at det samsvarer med deres snevre forestillinger. La meg si dere at Herren i dette siste verk vil arbeide på en måte som i høy grad ligger utenfor tingenes vanlige orden, og på en måte som vil være i strid med enhver menneskelig planlegging. Det vil finnes slike iblant oss som alltid vil ønske å kontrollere Guds verk, å foreskrive selv hvilke bevegelser som skal gjøres når verket går frem under ledelse av den engelen som slutter seg til den tredje engel i budskapet som skal gis til verden. Gud vil bruke veier og midler hvorved det vil bli sett at Han tar tømmene i sine egne hender. Arbeiderne vil bli overrasket over de enkle midlene Han vil bruke for å gjennomføre og fullkommengjøre sitt rettferdighetsverk.» Testimonies to Ministers, 300.